

Khuôn Mặt Giêsu

Không phải im lặng vì chối bỏ

Mà đủ bình an để bình an

Khi ngắm nhìn cây thập giá, chúng ta được chiêm ngắm một Đức Giêsu Kitô đau khổ. Nhưng dù đau đớn, ô nhục vì chịu đóng đinh, chịu chết trên thập giá thì khuôn mặt của Ngài vẫn bình an. Sự bình an không là vô cảm trước những đau thương mất mát nhưng hoàn toàn tin tưởng, phó thác cho Thiên Chúa. Đó là cách Ngài hiện diện khi con người đối mặt với cơn giông tố trong cuộc sống, đặc biệt với biết bao người đang gánh chịu hậu quả của cơn bão Yagi. Ngài! Không bỏ rơi, nhưng vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi con người nhận ra để rồi kín múc sự bình an đích thực nơi dung mạo của Ngài. Nhưng có lẽ đích điểm đó rất mờ ảo trong cuộc hành trình cuộc đời mỗi người. Điều cần nơi chúng ta là lòng can đảm, niềm cậy trông lớn lao để kiên trì, không bỏ cuộc trong đêm tối - nơi cô đơn, bất an ngự trị, **“noi”** khó có thể chắc chắn nhận ra sự hiện diện của Thiên Chúa.

Đêm tối cuộc đời đã bao trùm các nạn nhân của cơn bão Yagi, như dòng thác lũ ập vào những cánh đồng, nhà ở, nhà máy. Một cuộc đánh đổi trong tích tắc đã diễn ra, họ chỉ có thể lặng lẽ nhìn tất cả công sức, tương lai trôi theo dòng nước, vùi lấp trong đất đá sạt lở. Nỗi đau là: Là nhìn về quá khứ mà tiếc nuối, thấy xót xa khi những mồ hôi, những chắt bóp hy sinh, lập nghiệp, giờ đây đã trở nên hư vô. Một nỗi đau ngập tràn ùa về khi nghĩ đến tương lai, không biết phải ăn gì, làm gì, và ở đâu? Tất cả mọi dự định, mộng ước tương lai như bị cuốn trôi theo dòng thác lũ, giờ đây mọi sự trở nên đen tối trước mắt. Điều duy nhất họ nhận ra và khát khao trong lúc này là được sống, khát khao được yêu thương. Nhưng dường như bóng đêm của đau khổ đang bao trùm cuộc sống của những người xấu số đó, họ không thấy Thiên Chúa đâu trong nỗi khốn cùng của mình. Họ cảm thấy bị bỏ rơi. Họ ngồi lặng nhìn, khuôn

mặt đau khổ chất chứa đầy những ưu tư: Đã nghèo nay càng cùng khổ - thập giá đè nặng trên những tấm vai gầy.

Hình ảnh của những người đang phải lèo lái cuộc sống trong dòng nước lũ, khiến tôi nhớ đến các môn đệ trên chiếc thuyền gặp bão đánh, mà Chúa Giê-su vẫn ngủ yên phía buồng lái (Mc 4,35-41). Dù cho cơn giông tố đến, các môn đệ bất an, Chúa Giê-su vẫn ngủ yên. Trong đêm tối, khi ánh sáng lóe lên, các ông nhận ra Chúa đang ở trên thuyền, nhận ra sự hiện diện của Thiên Chúa ngay trong nỗi sợ hãi và cất tiếng kêu xin. Linh mục An Ninh cũng đã từng cảm nghiệm: *“Thường lúc nào chúng ta đối diện với thập giá chúng ta sẽ không thấy Chúa đâu. Lúc nào chúng ta cần nhận ra Chúa nhất, lúc nào chúng ta cần xin ơn để nhận ra ơn Chúa nhiều nhất thì chính là lúc chúng ta phải đối diện với thập giá”*.¹ Thập giá làm chúng ta hoang mang trong Đức tin non yếu. Sự im lặng của Thiên Chúa là một thái độ tin tưởng vào lòng can đảm của con người. Như chính Chúa Cha đã tin vào Chúa Con trong hành trình tử nạn. Ngài im lặng để Chúa Giê-su khẳng định sự vâng phục hoàn toàn trong thân xác thụ tạo. Im lặng không phải để chối bỏ nhưng là tin và kiên nhẫn chờ đợi. Đó là tình yêu Thiên Chúa dành cho những ai tin vào đích điểm của con đường thập giá để cảm nếm: Chỉ có Thiên Chúa làm chủ và điều khiển mọi sự còn chúng ta là ai ngoài một thụ tạo trong tay Ngài.

Trong lần thăm hỏi những người dân đang gánh chịu lũ lụt, có một người phụ nữ đã nói với tôi những cảm nghiệm sự hiện diện của Thiên Chúa trong cuộc sống của mình.

Một căn nhà bừa bộn, đồ đạc ngổn ngang vì không biết sắp xếp vào đâu để tránh nước. Những nỗi lo âu và khắc khoải và cả những khao khát rất kín đáo hiện lên khuôn mặt. Chúng tôi vừa bước chân vào nhà bà đã bật khóc.

¹trong một bài chia sẻ trước bài hát “Xin bên con Chúa ơi!” trên Thánh ca Acoustic- Để con nhận ra Chúa

“Con không thể nhận ra Chúa khi mắt đi tắt cả, nhưng con như thấy Ngài khi các sơ đến nhà con.”

Bà lấy lại động lực từ khi nào, tôi không rõ? Nhưng chắc chắn tình người đã nâng bà dậy trong Đức tin, không phải vì những giá trị vật chất lớn lao, nhưng là một tâm hồn lấy lại lửa yêu. Một chút giúp đỡ về vật chất không thể đủ đảm bảo cho tương lai của bà, nhưng “Những gì đến từ trái tim sẽ đến được trái tim” đó là điều lớn nhất chúng ta có thể cho đi - là chính khuôn mặt “Chạnh lòng thương” của Chúa Giê-su.

Người nữ tu Mến Thánh Giá luôn nhớ đến lời nhắc nhở của Đức Cha Lambert de la Motte: *“Nhưng điều hết sức quan trọng là phải thực hành mọi việc thay cho Chúa Giêsu Kitô, Người muốn đích thân làm những việc đó mà không thể được, nên dùng một số người do Người tuyển chọn và ban đầy tinh thần của Người là tinh thần trung gian, để tiếp nối cuộc đời lữ thứ và hy sinh của Người cho đến tận thế.”*². Người nữ tu Mến Thánh Giá cần mang lấy khuôn mặt của Đức Kitô, lấp đầy tâm hồn mình bằng niềm vui và hy vọng, xuất phát từ mầu nhiệm Phục Sinh.³ Sau lần cứu trợ này, tôi nhận ra, khuôn mặt của Đức Kitô tôi muốn mặc lấy không phải là khuôn mặt sầu não, đau khổ bất an, nhưng là khuôn mặt thấu cảm, bình an, và đầy hy vọng. Để một chút bình an, tôi trao đi sự bình an. Để không phải thấy tôi cần chỗ dựa nhưng vững mạnh làm chỗ dựa tâm hồn cho người khác hướng đến hy vọng. Và bằng khuôn mặt này, ai đó nhận ra sự hiện diện của Thiên Chúa và để Ngài đi vào tâm hồn họ bằng chính những nghĩa cử chất chứa niềm tin và hy vọng.

Đứng trước vẻ đẹp của một hồ nước rộng lớn, phía trước là núi non “Xanh mơn mơn” đã được tưới sạch lớp bụi bản lâu ngày, cảnh sắc trong lành khiến tôi thầm tạ ơn Chúa vì “Sau cơn mưa trời lại sáng”. Chính cảnh hùng vĩ của thiên nhiên khiến lòng tôi như thất lại, vì tận sâu dưới mặt nước phẳng lặng kia là những giọt mồ hôi

²Bức Tâm Thư, Đức Cha Lambert De La Motte, 1970, câu 9

³Hiến chương Hội dòng Mến thánh Giá Hà nội, năm 2008, điều 6

công sức đã đổ xuống, biết bao cánh đồng lúa đến ngày thu hoạch đã bị nhấn chìm. Một cảnh đẹp, nếu chỉ dừng lại ở khoảnh khắc bị tàn phá của cơn bão thì đó là điều bất hạnh, nhưng nếu gieo vào đó những hạt giống của niềm tin, hy vọng thì ngày phù sa bồi đắp sẽ trở nên thừa ruộng đất tốt làm nảy mầm sự sống ấp ủ bên trong. Tình yêu thương, sự quan phòng của Thiên Chúa sẽ giải thoát những ai tin tưởng phó thác và cậy trông nơi Ngài, Ngài vẫn luôn hiện diện với khuôn mặt bình an và nói: Đừng sợ! Ta đã chờ con rất lâu.

“Trên mặt nước biếc, cảnh tình duyên

Dưới dòng nước sâu, sâu than khóc

Cùng cảnh, đêm dài, đêm hy vọng

Hy vọng vững niềm hạt phù sa.”

Học viện 2024